

per. Jeg ved, at det mange Steder paa Landet endnu er almindeligt at bruge Skyklapper, men maaske kunde man undvære dem, men i alle Tilfælde synes det mig for strengt at straffe dette Forhold. — Den i Lovforslaget nævnte Optømning kender vi ikke paa Landet. Naar man renser Roer, tømmer man ganske vist Hestene op, for at de ikke skal bukke sig ned og gnave. Men det kan dog ikke genere Hestene i nogen væsentlig Grad. Det er, saa vidt jeg har forstaaet det, heller ikke den Optømning, som bruges her i Byen, og som er til Pine for Hestene.

§ 6 omtaler Kupering af Heste, saaledes som vi i Gaar fik den beskrevet. Jeg kender den kun herfra og fra, hvad jeg ellers har hørt. Jeg er enig i, at det er en Mishandling af Dyrene, der ikke bør finde Sted. Noget anderledes forholdet det sig derimod med Kastration af Dyr. Jeg er der mere enig med den højtærede Justitsminister end med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Marott). Lovforslagets Bestemmelser om Kastration af Husdyr er alt for besværlige overfor Smaafolk. I disse gode Tider for Landbruget lægger jo mange Husmænd sig efter at holde Grisesøer, og det vil da være alt for omstændeligt at hente Dyr-lægen, fordi der er 2—3 Ornegrise, der skal kastreres. Desuden er Forholdet det, at jo yngre Dyrene er, des mindre Pine forvolder Kastrationen dem. Og Grise, Kalve og Lam kastreres jo gerne i en ung Alder. Desuden kastreres der ikke saa hyppigt som før, da Dyrene sælges allerede i en ung Alder til Slagtning. Den ærede Ordfører anviste ogsaa en Udvej, som man maaske kunde gaa, idet han omtalte, at i gamle Dage havde man Folk rundt i Amtet, der havde Tilladelse til at kastrere. Hvad derimod Heste angaar, tror jeg, at man burde fordre, at de skal bedøves, thi de bliver jo først kastreret i en Alder af 1 eller 2 Aar eller endnu senere, og de føler da Smerten stærkere end Smaadyrene. Noget lignende er vistnok ogsaa Tilfældet med Hunde, der ogsaa er meget ømtaalelige. Ogsaa for deres Vedkommende kunde man foreskrive Bedøvelse, men en almindelig Bestemmelse om Bedøvelse tror jeg vil volde for stor Besværlighed. Imidlertid kommer vi vel nok overens ogsaa om denne Bestemmelse.

§ 7 har jeg ikke noget at indvende imod. Almindelig menneskelig Følelse fører jo med sig, at man behandler syge Dyr saa godt som muligt. Jeg tror heller ikke, der er videre at sige til Bestemmel-

serne om Transport af Dyr. Jeg vil blot dør gerne understrege, hvad jeg havde Anledning til at pege paa ved Finanslovbehandling, at man skulde se at faa Vogne, i hvilke Kalve og Lam kunde faa en god Behandling. Nu er Transporten ofte forbundet med mange Lidelser for Dyrene. De føres lange Veje uden at faa vaadt eller tørt i indtil henved 2 Døgn.

I Slutningen af § 8 omtales Forsendelse af levende Fjerkræ. Jeg er enig i de foreslaaede Bestemmelser. Men hvorledes vil man bære sig ad med de Dyr, der kommer fra Udlandet? Jeg tænker her særlig paa de polske Gæs. Det blev ogsaa fremdraget, da vi i 1898 behandlede et Lovforslag om et beslægtet Emne. De kommer ofte hertil i en meget ynkværdig Tilstand, gispende efter Luft og uden at kunne staa paa Benene. Saa tæt har de været pakkede i Vognene. Men disse Vogne kommer jo fra fremmede Lande, og det er vel derfor ikke nemt at træffe Foranstaltninger imod en saadan Forsendelsesmaade. Men jeg nævner det for det Tilfælde, at der kunde blive gjort noget derimod.

Hvad Fiskene angaar, kan jeg ogsaa tiltræde Tanken om, at vi bør behandle dem saa hensynsfuldt som muligt. Det er trist nok, at man skal blive ved at finde sig i den Maade, hvorpaa Transport af Fisk nu foregaar, idet det gælder om at holde dem saa længe som muligt i levende Tilstand. Disse Dyr føler maaske ikke saa meget som andre, det ved jeg ikke, men gør de det, er det virkelig Synd, saadan som det nu sker, at pakke dem ned og forsende dem paa en saadan Maade, at de saa længe som muligt holdes friske. At Fisk skal undvære deres naturlige Element, er jo omtrent det samme, som hvis vi Mennesker skulde druknes.

Overfor § 10 har jeg en lignende Indvending at gøre som den, den højtærede Minister fremførte i Gaar, nemlig at Bestemmelsen ikke hører hjemme i en Lov som den foreliggende, men derimod i Brandpolitiloven. Vi kender jo alle sørgelige Eksempler paa, at Dyr er indbrændte, men naar disse Eksempler sammendrages, saaledes som det skete i den ærede Ordførers Tale i Gaar, hvori Antallet af Tilfælde i et vist Tidsrum blev anført, saa gør det jo et stærkere Indtryk. Det er trist og sørgeligt at vide, at saadant noget finder Sted. Efter Brandpolitiloven skal Taget, naar Tækkematerialet er Rør eller Taghalm eller andet brændbart Materiale, være saaledes indrettet, at det